

Stranke glavnog postupka

Tužiteljica: K.R.

Druga stranka u žalbenom postupku: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 16. stavak 4. Direktive 2004/38/EZ ⁽¹⁾ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o pravu građana Unije i članova njihovih obitelji slobodno se kretati i boraviti na državnom području država članica, o izmjeni Uredbe (EEZ) br. 1612/68 i stavljaju izvan snage direktiva 64/221/EEZ, 68/360/EEZ, 72/194/EEZ, 73/148/EEZ, 75/34/EEZ, 75/35/EEZ, 90/364/EEZ, 90/365/EEZ i 93/96/EEZ tumačiti na način da je dovoljna bilo kakva prisutnost građanina Unije koji ima pravo na stalni boravak u državi članici domaćinu, čak i ako je ta prisutnost kratkotrajna, kako bi se prekinulo razdoblje odsutnosti iz države članice domaćina koje je dulje od dvije uzastopne godine?
2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje: koje elemente treba uzeti u obzir kako bi se utvrdilo prekida li se prisustvom takvog građanina Unije u državi članici domaćinu razdoblje odsutnosti iz države članice domaćina koje je dulje od dvije uzastopne godine? Može li u tom pogledu biti važna okolnost da je građanin Unije o kojem je riječ premjestio središte svojih životnih interesa u drugu državu članicu?

⁽¹⁾ SL 2004., L 158, str. 77. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 42.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 25. listopada 2021. uputio Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nizozemska) – K, L/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Predmet C-646/21)

(2022/C 24/26)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Stranke glavnog postupka

Tužiteljice: K, L

Tuženik: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 10. stavak 1. točku (d) Direktive ⁽¹⁾ o kvalifikaciji tumačiti na način da zapadne norme, vrijednosti i ponašanja, koje državljani trećih zemalja usvoje boravkom na državnom području države članice tijekom znatnog dijela faze života u kojoj se oblikuje identitet, i u kojoj neograničeno sudjeluju u društvenom životu, treba smatrati zajedničkim podrijetlom koje se ne može izmijeniti odnosno toliko značajnim obilježjima identiteta da se od dotičnih osoba ne može tražiti da ih se odreknu?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, treba li državljane trećih zemalja, koji su, neovisno o predmetnim razlozima, stvarnim boravkom u državi članici tijekom faze života u kojoj se oblikuje identitet usvojili slične zapadne norme i vrijednosti, smatrati „članovima posebne društvene skupine” u smislu članka 10. stavka 1. točke (d) Direktive o kvalifikaciji? Treba li pitanje postojati li „posebna društvena skupina koja ima samosvojan identitet u dotičnoj zemlji” pritom ocijeniti sa stajališta države članice ili ga u vezi s člankom 10. stavkom 2. Direktive o kvalifikaciji treba tumačiti na način da je odlučujuće to da stranac može dokazati da ga se u zemlji podrijetla smatra dijelom posebne društvene skupine odnosno da mu se tamo u svakom slučaju pripisuju odgovarajuće osobine? Je li zahtjev prema kojem se status izbjeglice može zasnovati na usvajanju zapadnih normi i vrijednosti samo ako se taj status temelji na vjerskim ili političkim razlozima u skladu s člankom 10. Direktive o kvalifikaciji u vezi s načelom zabrane prisilnog udaljenja ili vraćanja i pravom na azil?

3. Je li nacionalna pravna praksa prema kojoj tijelo koje odlučuje u okviru ocjene zahtjeva za međunarodnu zaštitu procjenjuje najbolji interes djeteta a da ga prethodno (u svakom postupku) posebno ne utvrdi (odnosno ne naloži da ga se utvrdi) u skladu s pravom Unije, osobito s člankom 24. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) u vezi s člankom 51. stavkom 1. Povelje? Je li odgovor na to pitanje drukčiji ako država članica treba ocijeniti zahtjev za dopuštenje boravka iz redovnih razloga i prilikom odlučivanja o tom zahtjevu uzeti u obzir najbolji interes djeteta?
4. Na koji način i u kojoj fazi ocjene zahtjeva za međunarodnu zaštitu treba u vezi s člankom 24. stavkom 2. Povelje uzeti u obzir i procijeniti najbolji interes djeteta, osobito nepravdu koju je maloljetnik pretrpio zbog dugotrajnog stvarnog boravka u državi članici? Je li pritom relevantno pitanje je li taj stvarni boravak bio zakonit? Je li pri ocjenjivanju najboljeg interesa djeteta u okviru te procjene važno je li država članica odlučila o zahtjevu za međunarodnu zaštitu u rokovima za donošenje odluka koji su predviđeni pravom Unije, je li izvršena ranije utvrđena obveza vraćanja i je li država članica propustila izvršiti udaljavanje nakon što je donesena odluka o vraćanju što bi omogućilo nastavak stvarnog boravka maloljetnika u toj državi članici?
5. Je li nacionalna pravna praksa u kojoj se razlikuju prvi i naknadni zahtjevi za međunarodnu zaštitu, u smislu da se u slučaju naknadnih zahtjeva za međunarodnu zaštitu zanemaruju redovni razlozi, s obzirom na članak 7. Povelje u vezi s člankom 24. stavkom 2. Povelje usklađena s pravom Unije?

(¹) Direktiva 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni statusa izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite (SL 2011, L 337, str. 9) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19, svezak 13., str. 248.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 29. listopada 2021. uputio tribunal correctionnel de
Villefranche-sur-Saône (Francuska) – Procureur de la République/K.B., F.S.**

(Predmet C-660/21)

(2022/C 24/27)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal correctionnel de Villefranche-sur-Saône

Stranke glavnog postupka

Podnositelj zahtjeva: Procureur de la République

Druge stranke u postupku: K.B., F.S.

Prethodno pitanje

Treba li članak 3. (Pravo na informiranje o pravima) i članak 4. (Obavijest o pravima kod uhićenja) Direktive Europskog parlamenta od 22. svibnja 2012 (¹), članak 7. (Pravo braniti se šutnjom) Direktive Europskog parlamenta od 9. ožujka 2016 (²), zajedno s člankom 48. (Pretpostavka nedužnosti i pravo na obranu) Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da im se protivi zabrana nacionalnom sudu da po službenoj dužnosti utvrdi povredu prava obrane kako su zajamčena navedenim direktivama te, konkretnije, na način da je tom sudu zabranjeno da po službenoj dužnosti utvrdi, u svrhu poništenja postupka, da se osobu nije obavijestilo o pravu na šutnju u trenutku uhićenja ili da je se nepravodobno obavijestilo o tom pravu na šutnju?

(¹) Direktiva 2012/13/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2012. o pravu na informiranje u kaznenom postupku (SL 2012., L 142, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 48.)

(²) Direktiva (EU) 2016/343 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. ožujka 2016. o jačanju određenih vidova pretpostavke nedužnosti i prava sudjelovati na raspravi u kaznenom postupku (SL 2016., L 65, str. 1.)